

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/416/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414209913
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6414209913.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a sudcov JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Mikulaja, v právnej veci žalobkyne: Q. S., narodená XX. K. XXXX, trvale bytom I. O. XXX, XXX XX I. O., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o. so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, proti žalovanej: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, o zaplatenie 232,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom z 27. decembra 2016 č. k. 7C/49/2014-121, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z 27. decembra 2016 č. k. 7C/49/2014 - 121 potvrdzuje .

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 232,- eur spolu s 8,15 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 232,- eur od 09.08.2014 až do zaplatenia, v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, pod následkom výkonu rozhodnutia (prvý výrok napadnutého rozsudku) a žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 100 % (druhý výrok napadnutého rozsudku).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX z 04.01.2011 (ďalej len „zmluva o úvere“) uzavretá medzi sporovými stranami, na ktorej základe žalovaná poskytla žalobkyni úver vo výške 350,- eur, je síce platným právnym úkonom, a to v časti poskytnutia finančných prostriedkov, ktorá okolnosť zaťažuje stranu žalobkyne na úhradu poskytnutých finančných prostriedkov. Súd prvej inštancie posúdil zmluvu o úvere ako zmluvu spotrebiteľskú, keďže je nesporné, že žalovaná v prípade poskytnutia úveru konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (jedná sa o všeobecne známu skutočnosť vzhľadom na označenie žalovanej), ako aj to, že žalobkyňa zmluvu o úvere uzatvárala ako fyzická osoba, pričom na tejto skutočnosti nemení nič ani okolnosť, že v zmluve o úvere účel poskytnutého úveru nebol vyznačený, a že samotná žalobkyňa bola označená v danom prípade na základe identifikačného čísla živnostenského oprávnenia. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že v daňovom priznaní žalobkyne za rok 2011 neboli zahrnuté finančné prostriedky predstavujúce úver, ktoré by boli čerpané pre účely podnikateľskej činnosti žalobkyne. V rozhodnom čase žalobkyňa čerpala úhrady z úradu práce, ktoré vysoko prevyšovali sumu úveru. Nakoniec aj samotná výška úveru nepredstavuje takú položku, ktorá by mohla predstavovať dotáciu do podnikania žalobkyne. Súd prvej inštancie nakoniec zhrnul, že dôkazná povinnosť ohľadom toho, že žalobkyňa v zmluve o úvere nemala postavenie spotrebiteľa zaťažuje žalovanú, ktorá vzhľadom

na vykonané dokazovanie túto povinnosť neuniesla. V zmluve o úvere chýba presné vyčíslenie ročnej percentuálnej miery nákladov. Dojednaná odplata je v príkrom rozpore s dobrými mravmi a vysoko prevyšuje úročenie úverov poskytovaných bankami. Pre nedostatok náležitostí v zmluve o úvere, súd vyhodnotil poskytnutý úver podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. ako bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie mal preukázať, že na základe zmluvy o úvere bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 350,- eur. Úhrada žalobkyne v prospech žalovanej predstavovala sumu 582,- eur. V nadväznosti na hore uvedené, žalobkyňa preplatila poskytnutý úver o sumu 232,- eur, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie sa žalovanej. K otázke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná v priebehu konania vzniesla námietku premlčania. Subjektívna premlčacia doba začala plynúť 27.05.2014, kedy sa žalobkyňa po porade so svojím advokátom dozvedela o tom, že žalovaná sa na jej úkor obohatila. Vzhľadom na osobu žalobkyne je dôveryhodné, že táto sa dozvedela o tom, že žalovaná sa na jej úkor obohatila, až potom, čo došlo k porade medzi žalobkyňou a jej advokátom. Objektívna premlčacia doba začala plynúť 11.08.2011, ktorým dňom žalobkyňa zaplatila žalovanej sumu prevyšujúcu istinu úveru. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola podaná na súd 09.08.2014, nedošlo k uplynutiu premlčacej doby.

3. Súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 04.01.2011 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), podľa ktorého v celom rozsahu úspešnej žalobkyňi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie. V odôvodnení odvolania uviedla, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP tým, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil najmä tým, že sa nevysporiadal s argumentáciou žalovanej a iba nekriticky prevzal argumentáciu žalobkyne, čím odňal žalovanej možnosť konať pre súdom a taktiež na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom vec následne nesprávne právne posúdil. Žalovaná v odvolaní postupne uviedla: 1/ k zmluve o úvere; že žalobkyňa nemala postavenie spotrebiteľa, keďže úver bol žalobkyňi poskytnutý za účelom podnikania vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola v zmluve o úvere označená ako podnikateľ. Žalovaná nie je povinná preukázať na čo v skutočnosti žalobkyňa použila peniaze, ale na aký účel jej boli poskytnuté. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie opiera len o tvrdenie, že žalobkyňa použila financie na spotrebný účel, pričom sa riadne nevysporiadal s predmetnou otázkou a len povrchne bez vykonania dokazovania sa priklonil k tvrdeniam žalobkyne. Podľa žalovanej si žalobkyňa vzala úver za účelom podnikania, čím bola vyňatá spod pozitívneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ. Z hľadiska určenia statusu spotrebiteľa je rozhodujúce, na aký účel bol spotrebiteľský úver poskytnutý, a teda nie na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky dlžníkom následne použité. V prípade postavenia žalovanej treba akcentovať jej dobrú veru, s ktorou do právneho vzťahu vstupovala poukazujúc na rozhodnutie ESD C-464/01 vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG, a teda nepriznať žalobkyňi právne postavenie spotrebiteľa. 2/ k premlčaniu; že nárok žalobkyne je premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe v celom rozsahu 11.08.2013, rovnako tak aj v objektívnej premlčacej dobe. Podľa žalovanej je sporné, kedy podanie žalobkyne došlo súdu. Samotné konštatovanie súdu, že žalobkyňa stihla lehotu na uplatnenie nároku, keďže žaloba je z 09.08.2014 je mylné, vzhľadom na skutočnosť, že ide o hmotnoprávnu lehotu. Trojročná premlčacia doba uplynula 11.08.2014 a žaloba bola podaná neskôr ako 09.08.2014. Žalovaná ďalej uviedla, že žalobkyňa nijako nepreukázala možnosť uplatnenia desaťročnej premlčacej doby. 3/ k bezdôvodnému obohateniu; že nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia. Žalobkyňa plnila na základe uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol a majetkový prospech žalovaná získala z poctivých zdrojov.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu zotrvala na argumentácii prednesenej v prvoinštančnom konaní.

7. Žalovaná v ďalšom vyjadrení zotrvala na svojich odvolacích argumentoch.

8. Nasledujúce vyjadrenie žalobkyne neobsahovalo nové dôvody. Žalobkyňa opätovne poukázala na charakter uzatvorenej zmluvy, pričom zdôraznila, že dôkazné bremeno na preukázanie

nespotrebiteľského charakteru zmluvy má dodávateľ, odkazujúc na rozhodnutia slovenských krajských súdov. Záverom dodala, že v prípade, ak by sa odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalobkyne o nutnosti aplikovania zákona o spotrebiteľských úveroch na predmetný zmluvný vzťah, tak postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa preukázateľne vyplýva z ustanovení Občianskeho zákonníka, a teda uplatnený nárok zodpovedajúci bezdôvodnému obohateniu by bol aj v tomto prípade odôvodnený s poukazom na rozpor odplaty s dobrými mravmi.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), v dôsledku odvolania podaného žalovanou vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP v napadnutom výroku vo veci samej a v závislom výroku o trovách konania z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Napadnutý rozsudok zodpovedá náležite zistenému skutkovému stavu vyplývajúcejmu z vykonaných dôkazov, pričom súd prvej inštancie starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je odôvodnený v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa v nasledujúcich bodoch vysporadúva s podstatnými tvrdeniami žalovanej uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 druhá veta CSP).

11. Odvolacia námietka žalobkyne, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou založený zmluvou o úvere ako spotrebiteľský vzťah, je nedôvodná. Z vykonaného dokazovania (výsluchom žalobkyne, daňovým priznaním za rok 2011, výpisom z pokladničnej knihy, potvrdením úradu práce) súd prvej inštancie mal jednoznačne preukázané, že žalovaná pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda mala postavenie dodávateľa (§ 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka účinného k 04.01.2011, ďalej len „Občiansky zákonník“) a, že žalobkyňa je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda mala postavenie spotrebiteľa (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Ustanovenie § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka definujúce spotrebiteľa v hlavnej vete podradovacieho súvetia pred vzťažným zámenom „ktorá“ upravuje, že spotrebiteľom môže byť len fyzická osoba. Vedľajšia veta prívlastková tohto ustanovenia nasledujúca po vzťažnom zámene „ktorá“ vymedzuje, že spotrebiteľom môže byť aj fyzická osoba vykonávajúca obchodnú činnosť alebo podnikateľskú činnosť (napr. na základe živnostenského oprávnenia), pokiaľ nekoná v rámci predmetu tejto činnosti pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy. Je teda nepochybné, že spotrebiteľom za vyššie uvedených podmienok môže byť aj fyzická osoba, vykonávajúca podnikateľskú činnosť. Súd prvej inštancie správne právne posúdil postavenie žalobkyne ako spotrebiteľa. Na tomto právnom posúdení vzhľadom na vykonané dokazovanie nič nemení ani skutočnosť, že žalobkyňa v čase uzatvorenia zmluvy o úvere bola podnikateľkou na základe živnostenského oprávnenia. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi vo vzťahu k postaveniu žalobkyne ako spotrebiteľky a svoje právne závery riadne odôvodnil. Zo strany súdu prvej inštancie nešlo len o nekritické prevzatie tvrdení žalobkyne vyslovených na výsluchu na pojednávaní konanom 27.12.2016, ako to tvrdí žalovaná, ale predovšetkým o dôkazy zistené zo žalobkyňou predložených dôkazných prostriedkov (daňové priznanie za rok 2011, výpis z pokladničnej knihy, potvrdenie úradu práce). Rozsudok Súdného dvora C-464/01 z 20.01.2005 vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG, na ktorý sa odvoláva žalovaná v súvislosti s určením statusu spotrebiteľa, je v predmetnej veci neaplikovateľný. Súdný dvor sa v spomenutom rozhodnutí zaoberal podmienkami uplatňovania článku 13 týkajúceho sa určovania právomoci v spotrebiteľskej veci podľa Bruselského dohovoru (Dohovor o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach z 26.01.1998), keď vysvetlil (v bode 31 odôvodnenia rozhodnutia), že „podľa ustálenej judikatúry sa majú pojmy použité v Bruselskom dohovore - medzi ktoré patrí predovšetkým pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článkov 13 až 15 tohto dohovoru - vykladať autonómne, a s poukazom predovšetkým na systematicku a cieľ tohto dohovoru, aby bolo zabezpečené ich jednotné uplatňovanie vo všetkých zmluvných štátoch“. Závery rozhodnutia Súdného dvora C-464/01 nie sú použiteľné pre posúdenie spotrebiteľského vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou, keďže v prejednávanej veci nejde o spor s cudzím prvkom a neaplikujú sa ustanovenia Bruselského dohovoru.

12. Rovnako nedôvodná je odvolacia námietka žalovanej spochybňujúca, že by u žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu v akejkolvek forme na úkor žalobkyne. Súd prvej inštalcie z vykonaného dokazovania zistil, že zmluva o úvere nemá náležitosti predpokladané zákonom o spotrebiteľských úveroch, konkrétne ročnú percentuálnu mieru nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch). Pre nedostatok tejto náležitosti, keďže neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve o úvere nepochybne je na neprospech spotrebiteľa (spotrebiteľ si nevedel porovnať výhodnosť prípadne nevýhodnosť úveru poskytnutého žalovanou na základe zmluvy o úvere s úvermi poskytovanými inými subjektmi na poskytovanie úverov oprávnenými), súd prvej inštalcie správne vyhodnotil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o úvere sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Skutočnosť, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov znamená, že sa navodzujú stav, akoby žalovaná poskytla žalobkyňi úver bez úroku a bez poplatkov, ktorý (istinu úveru) je žalobkyňa povinná žalovanej vrátiť. Vzhľadom na to, že žalobkyňa zaplatila žalovanej istinu úveru spolu s úrokmi (582,- eur), žalovaná sa v rozsahu sumy 232,- eur, ktorá prevyšuje istinu úveru, bezdôvodne obohatila na úkor žalobkyne, pretože na prijatie tejto sumy nemala právny dôvod (úver bol bezúročný a bez poplatkov). Súd prvej inštalcie správne právne posúdil, že na strane žalovanej došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobkyne.

13. Nedôvodná je aj námietka žalovanej ohľadom otázky premlčania nároku žalobkyne. Súd prvej inštalcie, na základe vznesenej námietky premlčania, správne právne posúdil, že nárok žalobkyne nie je premlčaný. Začiatok a koniec plynutia premlčacej doby sa spravuje ustanovením upravujúcim plynutie hmotnoprávných lehôt podľa § 122 Občianskeho zákonníka. Objektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) začala plynúť 11.08.2011 (deň, v ktorý žalobkyňa zaplatila žalovanej poslednú splátku 388,- eur, z ktorej suma 232,- eur bola plnená bez právneho dôvodu) (logický výklad ustanovenia § 122 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Posledným dňom trojročnej objektívnej premlčacej doby bol 11.08.2014. Subjektívna premlčacia doba (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) začala plynúť 27.05.2014 (deň udelenia plnomocenstva žalobkyňou advokátovi a zároveň deň prvej porady žalobkyne s advokátom), v ktorý deň sa žalobkyňa dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na strane žalovanej v rozsahu 232,- eur. Posledným dňom dvojročnej subjektívnej premlčacej doby by bol 27.05.2016. Podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka subjektívna premlčacia doba uplynie najneskôr uplynutím objektívnej premlčacej doby. Z uvedeného je zrejme, že pre márne uplynutie premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení stačí, aby márne uplynula jedna z premlčacích dôb, buď objektívna alebo subjektívna. Žalobkyňa podala žalobu 08.08.2014 v elektronickej forme bez zaručeného elektronickeho podpisu (č.l. 1 spisu), žaloba bola zrejme v dôsledku chyby v písaní datovaná 09.08.2014 (č.l. 1a spisu), ktorú doplnila písomným vyhotovením, doručeným súdu prvej inštalcie 11.08.2014 (dátum vyplýva z podacej pečiatky súdu prvej inštalcie č. I. 6 spisu), teda v zákonnej trojdňovej lehote podľa ustanovenia § 42 ods. 1 druhej vety v čase podania žaloby účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého podanie obsahujúce návrh vo veci samej, ktoré bolo urobené elektronickeými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní (procesnoprávna lehota). Vzhľadom na to, že žalobkyňa si uplatnila nárok žalobou 08.08.2014 a objektívna premlčacia doba by uplynula až 11.08.2014, žaloba bola podaná včas.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštalcie ako vecne správne potvrdil.

15. Odvolací súd preskúmal i výrok napadnutého rozsudku o trovách konania, keďže ide o výrok závislý na rozhodnutí vo veci samej, a konštatoval, že súd prvej inštalcie správne ustálil, že žalobkyňa ako procesne úspešná sporová strana má nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštalcie i v tejto časti ako vecne správne.

16. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná, preto jej odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštalcie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Rozhodnutie senátu krajskeho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).